

Styx-stranden

Jag säger

Existensen

Existensen för helvete

Och existensen säger ingenting

Jag menar den här ledan

Jag menar de här dagarna

Jag menar de här dagarnas utmätta tid

som mäter upp sig själv från gryning fram till skymning på sitt typiskt tyranniska sätt

Du vet det där absoluta sättet som tiden mäter upp sig på

i exakt enlighet med mekaniken och himlakropparna

samtidigt som den kostar på sig att vara *helt jävla oberäknelig*

för vem vet hur lång tid den tiden kommer ta?

Och det är tyngd som staplas tyngd på tyngd när man tänker på alla de där dagarna

Och de pressar mot en som en trötthet

och sömnlöshet

Och hur är det meningen att jag ska orka med dem?

Det är det ingen som har tänkt på

Jag menar

ärligt talat existensen

Det där svarar den inte på

För existensen är ett kreatur som existerar i sin egen rätt och som idisslar sig fram över jorden, och

den bryr sig inte om att mitt lidande är oförtjänt, för existensen jobbar inte med den typen av

värderingar, oförtjänt finns inte eftersom förtjänt inte finns, eftersom det enda som finns är urkon

Audhumbla som slickar fram världen ur saltsten

Och jag säger

Alltså den här jävla situationen

Och situationen säger

Ursäkta?

Och jag vet vad den försöker göra med det där förorättade tonfallet

nämligen få mig att inse livsvillkoren och uppoffringarna som måste göras

Glöm det

Vad är det där ens för uråldrig idé?

Den där otroligt omoderna idén betackar jag mig för

Jag har bara en sak att säga

Påfundet om uppoffringar är ociviliserat

och om någon försöker lura i mig att dessa två vägar är mina enda möjliga vägar

För det första detta tröga fortgående som är så trögt att det

Alternativt nedstigningen

Jag ser verkligen ingen poäng med att gå dit ner

hålla på och rota i sina tarmars djup

och bekanta sig med avarterna som befinner sig där nere

Och stå inför sig själv och granska det klenk hopsydda kött som är en själv

Och inse detta kött

Inse dess bräckliga

Inse denna

Och jag står på Styx-stranden

Och färjan kommer mig till mötes

Och Charon stirrar mig i ansiktet

med sina blinda ögon

Och Charon säger

Okej

Och jag säger

Okej

Och han säger

Okej

Och jag säger

Okej

Och jag kliver på den här färjan
som luktar av avgaser och bensin

som vilken sketen bilfärja som helst
och jag säger

Jag säger ingenting

Jag står i den här tystnaden som är ett larm som svinar mot mig
och dånar mig rakt i ansiktet om djupen under mig

det vill säga flodbottenarna

småålsdjupen

och havens golv

täckta av det näringsrika skikt

i vilket gränssnittet mellan kropp och vatten försvinner då de drunknades så kallade lekamen

blöts upp och skiktas

och småål knaprar på dem med sin småålsmun

och alltså låter lekamen

passera genom den magtarmkanal som löper genom kroppen från käft till anus

Vet du vad

tystnad?

Jag vägrar tänka på någonting av det

Tror inte du att jag redan insett hinnornas tillfälliga natur?

Och det trauma som i vilket ögonblick som helst kan bryta in

Hur en plötslig spricka i aortan

Hur vatten plötsligt tar sig in genom ett bogvisir med en onaturlig hastighet

Hur ett motorfordon ohjälpligt smetar ut en kropp mot asfalt

därför att massan och hastigheten inte alls tar hänsyn vävnadens långsamma tillblivelse och

upprätthållande

nämligen kapillärernas idoga transport av syre och näring

och den fina elektriska impuls

som startar i sinusknutan i hjärtats högra förmak

och aldrig upphör starta

förrän den upphör

Vet du vad tystnad?

För att vara tystnad tycker jag att du är anmärkningsvärt tjugig

Och nu kliver jag av den här båten

Och upp på den andra stranden

Och jag säger

Ta mig då

Kerberos ditt trehövdade as till portvaktarhund

Visa tänderna
och jaga ner mig i jordens inre, förvridna regioner
där sedan årtusenden förmultnade växtdelar
och encelliga djur
och jättestingrockorna
som en gång svepte fram över urhavets botten
nu har blivit till samma energitäta slam
Nu står jag ju här
redo att upphöra

Och blodet
eller vad det är som ränner i mig
ränner i mig
redo att välla ut ur vilken kroppsöppning som helst

Kerberos
kom igen nu

Kerberos bara ser på mig
Och gäspar sitt, sina, slöa hundgäsp
och viftar en gnutta med svansen
och trycker en av sina blöta nosar in i handen på mig
Och sedan rullar vakthunden vid dödsrikets port
ihop sig på tröskeln
som en kanelbulle
och somnar
Och han vill inte ha mig här
Han vill inte ha mig här